

وقتی "هیچ" کدوم از ما "معصوم" نیستیم، پس لابد خطاهایی داریم، بخصوص در روابط با دیگران و صد البته در رابطه هامون با "اطرافیانمون"...

خدا نکته تو این رابطه ها چه عمدی چه سهوی دست به "تخریب" بزنینم

چه جلو خودش بگیم

چه پشت سرش بگیم

چه تو دلمون تخریش کنیم

به هر حال هیچ "خیری" از تخریب نصیب انسان نمیشه، خیر هم که نباشه حتما "شر" هست

خوشا بحال اون انسانی که دچار "تغییر" شده و زین پس بجای تخریب، به "ترمیم" فکر میکنه

اهل "ترمیم" که بشی، آروم آروم نفرت از تخریب وجودت رو میگیره و رفته رفته اوج میگیری و میچشی طعم "تکریم" رو...

کسی که "تخریب" میکنه، رفته رفته جز احساس تکه تکه شدن و شکسته شدن و تک موندن، چیزی عایدش نمیشه، بر خلاف اهل "ترمیم" که شکسته گی هاشون، یواش یواش درست میشه

اینکه مولا علی علیه السلام فرمودند "اِرْحَمْ تُرْحَمْ"،

رحم کن تا به تو رحم کنن، یکی از مصادیق رحم کردن "ترمیم" کردن روابط هست...

به "ترمیم" بیندیشیم تا "فرصت" تمام نشده